

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.213/2025/14. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2026. január 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. április 16. napján kelt 18.Fk.319/2022/167. számú ítéletét Terhelt1 I. r. vádlottal szemben helybenhagyja azzal, hogy Terhelt1 I. r. vádlottal szemben a hatóság számsor számú büntetővégzésével kiszabott 1 év 6 hónap börtönben végrehajtandó és végrehajtásában 2 év 6 hónap próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés, valamint a hatóság számsor1 számú ítéletével kiszabott 8 hónap börtönben végrehajtandó és végrehajtásában 1 év 6 hónap próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje a jelen ügyben kiszabott szabadságvesztés tartamával meghosszabbodik.

Terhelt1 I. r. vádlott által kényszerintézkedés hatálya alatt töltött idő feltüntetését akként pontosítja, hogy dátum és dátum1 között közigazgatási terület elhagyását tiltó bűnügyi felügyelet hatálya alatt állt.

A dvd lemezt a hatóság1 helyesen számsor2bü. számú eljárásban foglalta le, azt a hatóság2 számsor3 számon vételezte be.

Terhelt1 I. r. vádlott anyja neve helyesen: név2, tényleges tartózkodási helye: városnév Országos Büntetés-végrehajtási Intézet, személyazonosító igazolvány száma: szám1.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. április 16. napján kelt 18.Fk.319/2022/167. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 164. § (1) és (8)

bekezdés I. fordulata] miatt – mint visszaesőt – 3 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, az I. r. vádlott feltételes szabadságra legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható. Rendelkezett továbbá az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelről és a bűnügyi költség viseléséről is.

[2] Az ítéletet az ügyészség tudomásul vette, ellene annak kihirdetésekor fellebbezést jelentett be Terheltl I. r. vádlott az ok megjelölése nélkül, az I. r. vádlott védője pedig jogi és ténybeli okból, megalapozatlanság miatt, felmentés és a büntetés enyhítése érdekében.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség számsor4 számú átiratában a bejelentett vádlotti és védői fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával, a valósághű tényállás, illetve a büntető anyagi és a büntetőeljárási jogszabályok alkalmazásában jelentős tények felderítése érdekében szükséges bizonyítás eredményeképpen, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével, a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben meghatározott hibáktól és hiányosságoktól mentesen állapította meg a tényállást. Az ítélet indokolása a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontja alapján helytállóan tartalmazza, hogy Terheltl I. r. vádlott vallomását miért vetette el, és a tényállást milyen bizonyítékokra alapította. Eltérő tényállás megállapításának a Be. 593. §-a szerinti alapfeltétel hiányában nem lehet helye, ezért a jogos védelmi helyzet fennállása miatti felmentésre vonatkozó védelmi indítvány nem foghat helyt. A cselekmény büntetőjogi minősítése is törvényes, megfelel a 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatban foglaltaknak. A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság helytállóan tárta fel a büntetés kiszabási körülményeket, a szabadságvesztés tartama törvényes, a Btk. 79. §-ában és a 80. § (1) és (2) bekezdésében írtaknak megfelel, a középértéket sem elérő büntetés eltúlzottan súlyosnak nem tekinthető, figyelemmel arra, hogy a törvénnyel folyamatosan összeütköző Terheltl I. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség az előéleti adatok, illetve a terhére megállapított bűncselekmény jellege alapján kimagasló. Mindezek alapján indítványozta az ítélet helybenhagyását azzal, hogy

[4] - az ítélet személyi részében rögzítendő, hogy Terheltl I. r. vádlott a dátum és dátum1 közötti időszakban városnév közigazgatási területére elrendelt bűnügyi felügyelet hatálya alatt állt,

[5] - Terheltl I. r. vádlott anyja neve helyesen név2, tényleges tartózkodási helye a városnév Országos Büntetés-végrehajtási Intézet,

[6] - Terheltl I. r. vádlott korábbi elítélései kapcsán javítandó az ítélet indokolásának [5] és [6] bekezdésében szereplő határozatok keltének és jogerőre emelkedésének időpontja.

[7] Az I. r. védő a fellebbezés írásbeli indokolásában elődlegetesen indítványozta a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontja szerinti abszolút eljárási szabálysértés okán az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. Ennek indokaként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a dátum2 napján megtartott tárgyaláson áttért a Be. CI. Fejezetében rögzített külön eljárásra és Terheltl I. r. vádlott távollétében

tartotta meg a tárgyalást, ugyanis az I. r. vádlott e tárgyaláson nem jelent meg és előzetesen nem mentette ki magát. Azonban az elsőfokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy ellenőrizze, hogy Terhelt1 I. r. vádlott miért nem jelent meg és arra sem volt lehetősége, hogy valamennyi lehetséges eszközt igénybe vegyen a terhelt felkutatása érdekében, így a terhelt elérhetetlenné válásának a - dátum2 napján hatályos - Be. 747. § (3) bekezdés b) pont és a Be. 747. § (4) bekezdés szerinti vizsgálata elmaradt. A törvényszék a dátum2 napján megtartott tárgyaláson érdemi bizonyítást vett fel Terhelt1 I. r. vádlott jelenléte nélkül, tanúkat hallgatott ki, mely bizonyítás felvételekor a Be. 428. § (1) bekezdése ellenére Terhelt1 I. r. vádlott nem volt jelen és nem gyakorolhatta a Be. 39. § (1) bekezdésében rögzített eljárási jogait. Tény, hogy a Fővárosi Törvényszék tanú7, tanú8 és sértett1 tanúkat visszaidézte olyan időpontra, amikor már Terhelt1 I. r. vádlott is jelen volt és eljárási jogait is gyakorolni tudta, ám ez nem mondható el tanú2, tanú4 és tanú3 tanúk esetében. Mivel a Be. CI. Fejezetében rögzített külön eljárás feltételei nem álltak fenn, így a Fővárosi Törvényszék a dátum2 napjára kitűzött tárgyalást a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontja szerint abszolút eljárási szabálysértést jelentő módon, olyan személy - nevezetesen Terhelt1 I. r. vádlott - távollétében tartotta meg, akinek a jelenléte a törvény értelmében kötelező lett volna.

[8] Másodlagosan indítványozta a Fővárosi Törvényszék ítéletének megváltoztatását és Terhelt1 I. r. vádlott felmentését az ügyiratok, különösen az elsőfokú bíróság által nem értékelt tanúk nyilatkozatainak tartalma, valamint helyes ténybeli következtetések alapján jogos védelem, mint büntethetőséget kizáró ok fennállása végett. Ennek indokaként az elsőfokú bíróság ítéletének a Be. 592. § (2) bekezdésének a), c) és d) pontjain alapuló részbeni megalapozatlanságát jelölte meg.

[9] Álláspontja szerint a törvényszék tévesen vetette el Terhelt1 I. r. vádlottnak Terhelt2, tanú7 és tanú8 tanúvallomásai által is megerősített védekezését - miszerint őket megtámadták és ő csupán védekezett, azaz jogos védelmi helyzetben cselekedett - és nem vette figyelembe, hogy az általa a tényállás megállapításakor elfogadott sértett1 és tanú1 vallomásai következtelenek voltak és azt egyes tanúk vallomásai meg is cáfolták. Részletesen ismertette sértett1 és tanú1 eljárás során tett vallomásait és kiemelte, hogy

[10] - a késről és a szúrásról csak sértett1 számolt be, tanú1 több alkalommal is hangsúlyozta, hogy ő nem látott kést, csak egy csapódó hangot hallott, de egyébként is ő befutott, vagy belökték a egyéblba, így az sértett1 és Terhelt2, illetve Terhelt1 közötti konfliktust ő már nem látta, nem is láthatta,

[11] - sértett1 az eljárás előrehaladtával változtatott és bővített vallomásain,

[12] - az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt, hogy sértett1 és tanú1 tanúk az eljárás korábbi szakaszában maguk is terheltek voltak, vallomásaik megtételében, korrigálásában „motiváltak” lehettek.

[13] Az I. r. védő vitatta az elsőfokú bíróság ítéletének [102] és [103] bekezdésében a kamerafelvételek kapcsán tett iratellenes és téves megállapításait, illetve rámutatott arra, hogy a kamerafelvételről az elsőfokú bíróság is rögzítette a dátum3 napján megtartott tárgyaláson, hogy a felvétel nagyon rossz minőségű (elsőfokú iratok 18.Fk.319/2022/141. számú jegyzőkönyv 13. oldal). A kamera felvételekről készült számsor5bü számú hivatalos

feljegyzés ellenőrzése a felvétel rendkívül rossz minősége miatt a tárgyaláson nem történhetett meg, de ha el is fogadjuk az ott rögzítetteket, akkor azon a cselekménysor olyan lefolyása mutatkozik, melyről az eljárás során senki sem számolt be (Terhelt2 sértett1-nal került először összetűzésbe). A kamera felvételek rossz minősége miatt azokból érdemi tény, vagy más következtetés nem állapítható meg, illetve a felvételekből Terhelt1 I. r. vádlott tevélegességére nem vonható le érdemi megállapítás.

[14] Az I. r. védő részletesen ismertette tanú4, tanú2 és tanú3 tanúk vallomásait. Kiemelte, hogy tanú2 a vallomásának megváltoztatására semmilyen magyarázatot nem adott, tanú3 tanú esetében pedig az elsőfokú bíróság eltekintett két fontos tényezőtől, egyrészt attól, hogy a tanú saját bevallása szerint nem látta a konfliktust, másrészt attól, hogy az általa később észlelt késes férfit I. r. vádlott fizikai tulajdonságaitól eltérő jegyekkel írta le, illetve a tárgyaláson is tanú4 (aki Terhelt1 I. r. vádlottól úgyszintén eltérő fizikai tulajdonságokkal rendelkezik) személyében vélte felismerni azt a férfit, akinél kést látott a egyéb1 előtt.

[15] Az I. r. védő hangsúlyozta továbbá, hogy

[16] - tévesen jutott törvényszék arra a megállapításra is, hogy az I. r. vádlott és Terhelt2 rendkívül ellentmondásosan nyilatkoztak végig az eljárás során és a változtatásokra, az ellentmondásokra pedig semmilyen magyarázatot nem adtak,

[17] - az elsőfokú bíróság ítéletének [115] bekezdésével kapcsolatban, hogy önmagában az, hogy a megtámadott személyek a további támadástól tartva, vagy éppen a konfliktus folytatásától félve elmennek a helyszínről, nem jelenti automatikusan azt, hogy erre azért került sor, mert valójában nem ők voltak a megtámadott felek- Teljesen életszerű, ha egy megtámadott személy mihamarabb szabadulni kíván a számára kellemetlen és stresszes szituációból,

[18] - sértett1 és tanú1 vallomásai nem csak hogy önmagukkal és egymással voltak ellentmondásosak, de az ügyben meghallgatott más tanúk előadásaival is ellentétben állnak,

[19] - Terhelt2, tanú8 és tanú7 tanúként tett nyilatkozatai egymással teljesen koherensek, utóbbi tanúk nyilatkozatiból az tűnik ki, hogy tanú1 és sértett1 lépett fel támadólag Terhelt2-sal és Terhelt1-vel szemben. Terhelt2-nak és Terhelt1 I. r. vádlottnak – tekintve, hogy tanú1 és sértett1 késsel is fenyegette és támadta őket – nem volt más lehetőségük, mint hogy védekezzenek. A konfliktus során Terhelt1 és Terhelt2 éppúgy megsérült, mint sértett1. Terhelt1 I. r. vádlott védekezését három tanú is megerősítette, tanú1 és sértett1 – késsel történt – támadása intézett volt, és nem csak Terhelt1 I. r. vádlottnak, de Terhelt2-nak is alappal kellett tartania attól, hogy az általuk tanúsított elhárító cselekmény akkor és ott történő kifejtésének elmulasztása a későbbi elhárítás lehetőségét kizárja.

[20] Terhelt1 I. r. vádlott tehát a Btk. 22. § szerinti jogos védelmi helyzetben cselekedett, amikor védekezett tanú1 és sértett1 jogtalan támadásával szemben, ekként esetében a Btk. 15. § e) pontjában is megjelölt büntethetőséget kizáró ok áll fenn.

[21] Harmadlagos indítványa a büntetés enyhítésére irányult arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeket helyesen vette számba, de nem a súlyuknak megfelelően értékelte.

[22] A nyilvános ülésen az I. r. védő a fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat fenntartotta, Terhelt I. r. vádlott személyi körülményeire nyilatkozott, az utolsó szó jogán jogos védelemre hivatkozott.

[23] A fellebbezések eredményre nem vezettek.

[24] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat a Be. 590. § (2) bekezdése alapján teljeskörű volt, kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésekre, az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartásának ellenőrzésére.

[25] A felülbírálat eredményeként az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le. Alaptalan volt az I. r. védőnek a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontra hivatkozással az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását célzó indítványa. Az iratok alapján megállapítható, hogy a törvényszék a dátum⁴ napján tartott előkészítő ülésen az I. r. vádlott vonatkozásában az ügyet tárgyalásra tűzte és a dátum² napjára kitűzött tárgyalásra a személyesen jelen lévő Terhelt I. r. vádlottat szóban, törvényi következményekre történő figyelmeztetéssel megidézte (elsőfokú iratok 18.Fk.319/2022/39. számú jegyzőkönyv 4. oldal). A dátum² napján kitűzött tárgyaláson Terhelt I. r. vádlott szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, távolmaradását előzetesen nem mentette ki, vele a kapcsolatfelvétel eredménytelen maradt, a bíróság megállapította, hogy nincs fogvatartásban, elővezetése belátható időn belül nem vezethetne eredményre, ezért a tárgyalást az I. r. vádlott távollétében tartotta meg (elsőfokú iratok 18.Fk.319/2022/63. számú jegyzőkönyv 2. oldal). Az elsőfokú bíróság ezen intézkedése azonban nem a Be. CI. Fejezetében rögzített külön eljárásra áttérést jelentette, hanem a Be. 429. § (3) bekezdés szabályszerű alkalmazását, mely jogszabályhely kimondja, hogy a tárgyalást a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent, szabadlábon lévő vádlott távollétében is meg lehet tartani, a bizonyítási eljárást azonban – a Be. 429. § (4) bekezdés esetét kivéve – nem lehet befejezni. A törvényszék tehát a Be. 429. § (3) bekezdés alapján törvényesen folytatta le az eljárást a védő által hivatkozott dátum² napján tartott tárgyaláson és helyesen járt el akkor is, amikor az eljárás későbbi szakaszában, Terhelt I. r. vádlott jelenlétében a felvett bizonyítást a korábbi jegyzőkönyv ismertetésével a terhelt elé tárta.

[26] Mindezek alapján rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság sem az I. r. védő által hivatkozott Be. 608. § (1) bekezdés d) pontbeli, sem más, a Be. 607. § (1) bekezdésben és a Be. 608. § (1) bekezdésében írt feltétlen, vagy a Be. 609. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott, az ügy érdemére kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható, hatályon kívül helyezéshez vezető, relatív eljárási szabálysértést nem valósított meg.

[27] A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségnek maradéktalanul eleget tett, valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerzett. Nem sérültek a bizonyítás törvényességével kapcsolatos eljárási szabályok sem.

[28] A törvényszék kihallgatta tanúként az ügy II. r. terheltjét, Terhelt2t, sértett1 sértettet, valamint tanú1t, a nyomozás során is kihallgatott tanú2et, tanú4t és tanú3et és védői indítványra tanú7t és tanú8t, illetve részletesen meghallgatta az ügybe bevont szakértő1 szakértőt. A törvényszék a tárgyaláson ismertette mindazokat az okirati bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaznak, valamint lejátszotta több alkalommal a kamerafelvételt is, illetve szakértő kirendelése útján a felvétel minőségét is megpróbálta javítani a jobb vizsgálat elérhetősége érdekében. Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság ítéletének [151] bekezdésben kifejtett, tanú9 tanú vonatkozásában szakértői bizonyítás felvételére irányulóan előterjesztett bizonyítási indítvány elutasításának indokait, ezen elsőbírói döntést a fellebbezésben a védelem sem sérelmezte és az ítélet felderítetlenségére sem hivatkozott.

[29] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem volt.

[30] A vádra történő utalást az ítélet [1] bekezdésében helyesbíti akként, hogy a vádirat száma: Fk.6312/2021/7. szám.

[31] Terhelt1 I. r. vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket és korábbi büntetéseire vonatkozó adatokat helyesbíti és kiegészíti akként, hogy

[32] - a [3] bekezdésben feltünteti, hogy az I. r. vádlott jelenleg jövedelemmel nem rendelkezik, nincs olyan betegsége, mely miatt állandó orvosi kezelésre szorulna,

[33] - a [4] bekezdésben a jogerőre emelkedés dátuma helyesen dátum5 napja,

[34] - az [5] bekezdésben a határozat kelte dátum6 napja, a jogerőre emelkedés napja: dátum7 napja,

[35] - a [6] bekezdésben a határozat kelte dátum8 napja, a jogerőre emelkedés napja: dátum9 napja,

[36] - a [7] bekezdésben feltüntetett eljárások közül a hatóság előtt számsor6 számon indult ügy befejeződött, a hatóság a dátum10 napján kelt és aznap jogerőre emelkedett számsor1 számú ítéletével dátum11 napján elkövetett kábítószer birtoklásának vétsége miatt 8 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélte, melynek végrehajtását 1 év 6 hónap próbaidőre felfüggesztette és elrendelte pártfogó felügyeletét,

[37] - a hatóság a dátum¹² napján kelt és dátum¹³ napján jogerőre emelkedett számsor⁷ számú büntetővégzéssel dátum¹⁴ napján elkövetett garázdaság vétsége miatt 160 óra közérdekű munka büntetést szabott ki vele szemben,

[38] - ellene a hatóság³⁰ⁿ számsor⁸ bü. számon indult eljárás dátum¹⁵ napján elkövetett zaklatás vétsége miatt, a megalapozott gyanú közlésére dátum¹⁶ napján került sor.

[39] A felülbírálat eredményeképpen a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés a) pont alapján részben megalapozatlan, mert a tényállás hiányos. A másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pont értelmében a tényállást kiegészítette az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, sértett¹ vallomása (nyomozati iratok 397. oldal, elsőfokú iratok 18.Fk.319/2022/63. számú jegyzőkönyv 5. oldal) alapján a [10] bekezdés

[40] - 4. sorában azzal, hogy Terhelt¹ I. r. vádlott a jobb kezében a kést marokra fogta úgy, hogy a hüvelyk ujj a kés éle felé nézett,

[41] - 5. sorában azzal, hogy kaszáló, köríves mozdulattal szúrt.

[42] A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 593. § (3) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[43] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása a Be. 561. § (3) bekezdés d) pont alapján - szükséges részletességgel - tartalmazza a bizonyítékok megjelölését, amelyekre a bíróság a döntését alapozta. Az indokolási kötelezettség teljesítése vizsgálata körében a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék mérlegelő tevékenysége megfelelt a törvényi előírásoknak. Valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot számba vett, mérlegelése teljeskörű volt, egyenként és összességében értékelte a rendelkező álló bizonyítékokat. Az ítélet indokolásból nyomon követhető, hogy a tény- vagy jogkérdések tekintetében melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett, és amelyre a tényállást alapította.

[44] Az elsőfokú bíróság a mérlegelés körében akként foglalt állást, hogy nem fogadta el Terhelt¹ I. r. vádlott jogos védelemre történő hivatkozását is tartalmazó védekezését, a tényállást sértett¹ sértett, valamint a vallomását alátámasztó tanú¹, tanú³ tanúk vallomása, a kamerafelvétel és az igazságügyi orvos-szakértő véleménye alapján állapította meg.

[45] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megfelelt az általa elfogadott bizonyítékok tartalmának, annak kiegészítése - a törvényszék által is elfogadott és irányadónak tekintett sértett¹ vallomás alapján - annyiban volt indokolt, hogy a helyes minősítéshez szükséges mértékben az elkövetési magatartás megvalósítását, a kés használatát és a szűrő mozdulat részletesebb leírását a másodfokú bíróság a tényállásban elhelyezte.

[46] Az elsőfokú bíróság meggyőző érveléssel fejtette ki, hogy Terhelt1 I. r. vádlott vallomása milyen következtetlenségeket hordozott magában, illetve azt is, hogy Terhelt2 és a védelem által az elsőfokú eljárásban indítványozott tanúk, tanú7 és tanú8 vallomása miért nem támasztotta alá az I. r. terhelt védekezését. Ezzel szemben a sértett az eljárás során a lényeges tények tekintetében következetes előadást tett, határozottan tagadta, hogy nála, vagy tanú1nál kés lett volna, ezt megerősítette tanú3 is, aki a nyomozás során fényképről határozottan kiválasztotta az I. r. vádlottban azt a személyt, akinél kést látott. Az I. r. védő vitatta tanú3 vallomásának és a nyomozás során történt felismerésnek az elfogadhatóságát arra figyelemmel, hogy a tárgyaláson a tanú más személyt jelölt meg, azonban az elsőfokú bíróság az indokolás [125] bekezdésében részletesen kifejtette, hogy ez miért nem érintette a szavahihetőségét. sértett1 sértett elmondását megerősítette az igazságügyi orvos-szakértő is, aki a tárgyaláson történt meghallgatásakor a sértetti előadást tartotta életszerűbbnek a sérülés keletkezése tekintetében. Az elsőfokú bíróság értékelési körbe vonta a kamerafelvételeket is, melyen ugyan a késelés mozzanata nem látható, de az események résztvevői és a késelés előzménye igen. E körben alaptalan volt a védelmi érvelés, miszerint a kamerafelvétel a rossz minősége miatt nem értékelhető, hiszen a bíróság rendelkezett a felvétel lehetséges feljavításáról, azt több alkalommal is levetítette és annak tartalmát összevetette a nyomozás során készült jelentések tartalmával, így derült fény arra, hogy a nyomozó hatóság a felvétel elemzésekor a résztvevőket felcserélte, mivel a vallomások alapján bizonyos, hogy a sértett sötét nadrágot és fehér hosszú ujjú felsőt, míg tanú1 fehér nadrágot és sötét felsőt viselt, így iratszerű a tényállás azon része is, miszerint Terhelt2 tanú1nal került először összetűzésbe.

[47] Az I. r. védő a felmentésre irányuló fellebbezés indokolásában az elsőbírói mérlegelés eredményét kérdőjelezte meg és a már rendelkezésre álló bizonyítékok eltérő értékelését végezte el, melynek eredményeképpen álláspontja szerint Terhelt1 I. r. vádlott vallomását kellett volna a törvényszéknek elfogadnia. Ezen fellebbezés kapcsán a másodfokú bíróság utal arra, hogy a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma [Be. 593. § (2) bekezdés] az elsőfokon lefolytatott bizonyítást védi. Az EBH2019. B.9. számú döntés indokolásának [53] bekezdésében a Kúria kifejtette, hogy a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma azt jelenti, hogy a fellebbviteli bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hitelességéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette, így nem mondhatja például azt egy, az elsőfokú bíróság által elfogadott tanúvallomásra, hogy azt nem fogadja el, és az annak alapján megállapított tényeket mellőzi a tényállásból, illetve nem egészítheti ki vagy módosíthatja az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást egy általa el nem fogadott tanúvallomás, vagy vallomásrész alapján. A Be. 593. § (2) bekezdést a 2020. évi XLIII. törvény 221. § - 2021. január 1. napjától - módosította akként, hogy ha a másodfokú bíróság az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése során - a helyes tényállás érdekében felvett bizonyítás, az ügyiratok tartalma vagy ténybeli következtetés alapján - az elsőfokú bíróságtól eltérő tényeket állapít meg, az eltérő tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat eltérően értékelheti. Azonban az eljárási törvény szerint a másodfokú bíróság nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a másodfokú bíróság által megállapított ténnyel össze nem függő, valamint a megalapozatlansággal nem érintett tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat. A másodfokú bíróság szerint a törvényszék mérlegelő tevékenysége formailag szabályos volt és annak helyességével szemben tartalmilag sem támasztható alapos kétség, az teljeskörű volt, ténybeli következtetései okszerűek, a tényállás - kis hiányosságtól eltekintve, mely az iratok alapján kiegészíthető volt - megalapozott, így az I. r. védő által előterjesztett fellebbezés indokolásban indítványozottak a felülmérlegelés körébe tartozóak, mely az eljárási törvény értelmében a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

[48] Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést Terhelt1 I. r. vádlott bűnösségére. A 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatban foglaltaknak megfelelően az elkövetéskori tudattartalomra, az elkövető szándékára a tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezők vizsgálatának eredményeként vont következtetést. Különösen a cselekmény elkövetéséhez használt eszköz (10 cm pengehosszúságú kés), az elkövetés körülményei és módja (kis-közepes erővel, a jobb kezében a kést marokra fogva úgy, hogy a hüvelyk ujjja a kés éle felé nézett, kaszáló, köríves mozdulattal szúrt a nyak irányába egy alkalommal), a sérülés helye és jellege (a nyak hátsó részén, egy 5 cm-es vágott seb, melynek gyógytartama 8 napon belüli), illetve azon körülmény alapján, hogy az esemény egy szóváltás után történt, a szúrást követően a vádlott a helyszínt elhagyta, az ítéltábla egyetértett a jogi indokolásban kifejtett azon állásponttal, miszerint Terhelt1 I. r. vádlott testi sérülés okozására irányuló egyenes szándékkal cselekedett. Az elkövetés időpontjában tudata átfogta az életveszélyes sérülés előidézésének lehetőségét és ebbe belenyugodott, ez iránt közömbös maradt, ezért az életveszélyes eredmény tekintetében őt eshetőleges szándék terheli.

[49] A jogos védelmi helyzet fennállásának vizsgálata során a történések folyamatát mindig a maga egészében, egységesen kell értékelni, az egész eseménysornak az azt megelőző előzményekkel összefüggő vizsgálata útján történő elemzéssel lehet megalapozott következtetést vonni arra, hogy Terhelt1 I. r. vádlott jogos védelemben volt-e. A 4/2013. Büntető jogegységi határozat szerint a Btk. 22. § (1) bekezdése szerinti jogos védelem korláta, hogy verbális cselekményekkel szemben nem vehető igénybe, megtorlásként nem alkalmazható, kölcsönös kihívás elfogadása mindkét fél számára a jogtalanság állapotát hozza létre, támadás kiprovokálása megfosztja a védekezőt az elhárítás jogszerűségétől, javak elleni, közvetlen erőszakkal nem járó cselekmény elhárítása a támadó életének kioltását általában nem eredményezheti.

[50] Az elsőfokú bíróság részletesen feltárta az egyes szereplőknek az eseménysor során tanúsított magatartását, a jogos védelem kérdéseiről szóló 4/2013. számú Büntető jogegységi határozatban foglaltaknak megfelelően vetette el a jogos védelemre történő hivatkozást az indokolás [138]-[139] bekezdésében. Azt a másodfokú bíróság annyiban egészíti ki, hogy az irányadó tényállás alapján a jogos védelemre hivatkozás ezen túl azért sem foghatott helyt, mert a vádlottak együttesen azért mentek a bárhoz, hogy rendezzék Terhelt2 és tanúl közötti nézeteltérést és ők hívták ki a bárból az utcára e célból tanúlt és sértettlt, majd az I. r. vádlott jelenlétében Terhelt2 kezdeményezett először ütést és ebbe az eseménysorba, a társa oldalán kapcsolódott be az I. r. vádlott, így a kihívó, provokatív fellépés, valamint az, hogy magatartása a védekező jelleget teljes mértékben nélkülözte, megtorló jellegű volt, kizárja a jogos védelem megállapíthatóságát.

[51] A Btk. 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést, céljának szem előtt tartásával, a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez. A bíróság feladata az ítélezés során olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és alanyi társadalomra veszélyességére is.

[52] A büntetési célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A bűncselekmény elkövetőivel szemben kiszabott büntetés nem csupán magára az elkövetőre bír hatással, hanem a társadalom többi tagjára nézve is. A büntetés kiszabásakor a bíróságnak minden esetben e kettős cél szem előtt tartásával kell eljárnia.

[53] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket helyesen ismerte fel és megfelelően értékelte. A törvényszék helyesen állapította meg az I. r. vádlott visszaesői minőségét az ítélet [4] bekezdésében feltüntetett ítélettel kiszabott végrehajtandó szabadságvesztés kitöltésétől számított három éven belüli újabb szándékos bűncselekmény elkövetése miatt.

[54] A bíróság által Terhelt1 I. r. vádlott terhén megállapított bűncselekményt a törvény két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegeti. A cselekmény konkrét tárgyi súlyára, a kísérleti szakban megrekedésre és a keletkezett sérülés 8 napon belüli gyógytartamára figyelemmel indokolt volt a középértékűtől eltérő, annál enyhébb büntetés kiszabása.

[55] Terhelt1 I. r. vádlott alanyi társadalomra veszélyességének vizsgálatánál azonban kiemelés érdemel, hogy büntetett előéletű, visszaeső, akivel szemben a cselekményt követően hat eljárás indult, négy esetben garázdaság, egy esetben kábítószer birtoklása és egy esetben zaklatás miatt, mely körülmények a büntetés enyhítését esetében kizárták.

[56] A másodfokú bíróság álláspontja szerint Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés inkább enyhe, mint eltúlzott, az szükséges a büntetési célok elérése érdekében ahhoz, hogy az elkövető és a társadalom más tagjai számára a jogkövető magatartás tanúsítását előmozdítsa. Ezért az ítéltábla az enyhítésre irányuló fellebbezést nem találta alaposnak. A törvényszék az anyagi jogi szabályoknak megfelelően rendelkezett a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadságra bocsátásról és a közügyektől eltiltás kiszabásáról is.

[57] Terhelt1 I. r. vádlottal szemben a hatóság számsor számú büntetővégzéssel és a hatóság számsor1 számú ítéletével kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztések esetében, mivel jelenleg az I. r. vádlott e felfüggesztett szabadságvesztés büntetések hatálya alatt áll, a másodfokú bíróság a Btk. 86. § (2) bekezdés alapján megállapította, hogy a próbaidő a jelen ügyben kiszabott szabadságvesztés tartamával meghosszabbodik.

[58] Az elsőfokú bíróság az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról törvényesen rendelkezett, az ítéltábla Terhelt1 I. r. vádlott által kényszerintézkedés hatálya alatt töltött idő feltüntetését akként pontosította, hogy feltüntette azt, hogy a terhelt dátum és dátum1 között közigazgatási terület elhagyását tiltó bűnügyi felügyelet hatálya alatt állt.

[59] A törvényszék a lefoglalt dologról az eljárási törvénynek megfelelően döntött, e rendelkezést a másodfokú bíróság - nyilvánvaló elírás miatt - annyiban helyesbítette, hogy a

hatóság¹ ügyszám helyesen: számsor²bü. és a másodfokú bíróság a végrehajthatóság érdekében feltüntette, hogy a dvd lemezt a hatóság² számsor³ számon vételezte be.

[60] A bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezés megfelel a hivatkozott jogszabályi előírásoknak.

[61] Az ítélet rendelkező részében a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontban meghatározott, a Be. 184. § (2) bekezdés szerinti személyes adatok közül a másodfokú bíróság helyesbítette Terhelt¹ I. r. vádlott anyja nevét, tényleges tartózkodási helyét és a személyazonosító igazolványának számát.

[62] Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt¹ I. r. vádlott vonatkozásában a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[63] A Fővárosi Ítéltábla végzése elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2026. január 8.

dr. Szalai Géza s.k. dr. Sárecz Szabina Martina s.k. dr. Szabó Ágnes Petra s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2025. április 16. napján kelt 18.Fk.319/2022/167. számú ítélete Terhelt¹ I. r. vádlottal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.213/2025/14. számú végzésével 2026. január 8. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. január 8.

dr. Szalai Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: